

έντος 6,9780 ἡμερῶν) ἀποτελεῖ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἰκανῶς βραδυτέραν στροφήν τῆς γραμμῆς τῶν δεσμῶν ($-0^{\circ}45'$ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρόνου) αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐνδειξὴν ἀσταθείας τῆς τροχιᾶς, τοῦ περιγείου τείνοντος πρὸς τὴν ἰσημερινὴν ἐξόγκωσιν.

Ἐπίσταται καὶ ἑτέρα αἰτία δυναμένη νὰ ἐπιφέρῃ ἀλλοίωσιν τῆς τροχιᾶς ὡς καὶ ταχεῖαν παραμόρφωσιν αὐτῆς. Ἡ αἰτία ταύτης εἶναι ἢ εἰσοδος, λόγῳ τῶν ἀνωτέρω, τοῦ δορυφόρου ἐντὸς τῆς ἰονοσφαίρας, τῆς ὁποίας ἢ ἐπ' αὐτοῦ ἐπενέργεια θὰ εἶναι διττὴ: α') μηχανικὴ, λόγῳ ἀντιστάσεως ἐκ τῶν κρούσεων τῶν μορίων, καὶ β') ἠλεκτρικὴ, λόγῳ ἀντιστάσεως ἐκ φορτίσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν συγκρουομένων μετ' αὐτοῦ ἠλεκτρονίων. Συνεπεία τῆς ἰονοσφαιρικῆς αὐτῆς φορτίσεως ἀναπτύσσονται δυνάμεις ἀντιστάσεως ἴσης περίπου τιμῆς πρὸς τὰς ἐκ μηχανικῶν αἰτίων ἀναπτυσσομένης [1]. Πράγματι ἀμφότεραι αἱ ὡς ἄνω αἰτίαι ἐπιβραδύνσεως τοῦ δορυφόρου ἐπενεργοῦσιν ἀθροιστικῶς, εἶναι δὲ ὁμαλαὶ συναρτήσεις τοῦ χρόνου. Αὗται θὰ καταστῶσι λίαν αἰσθητὰ μόνον μετὰ πάροδον χρόνου τινὸς ἀπὸ τῆς ἐκσφενδονίσεως τοῦ δορυφόρου καὶ ἀφοῦ αἱ παρέλξεις τῆς ἰσημερινῆς ἐξογκώσεως θὰ ἔχουν μειώσει τὴν ἀπόστασιν τοῦ δορυφόρου λόγῳ προσεγγίσεως τοῦ περιγείου πρὸς τὴν ἰσημερινὴν ἐξόγκωσιν. Ἐπὶ τῶν τιμῶν τῶν παρέλξεων δὲν ὑπάρχουσι μέχρι τῆς στιγμῆς δεδομένα τῆς παρατηρήσεως.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- [1] J. JASTROW and C. A. PEARCE, Atmospheric Drag on the Satellite. *Journal of Geophysical Research*, v. 62, No 3, 1957, p. 413
- [2] D. BROUWER, The motion of a particle with negligible mass under the gravitational attraction of a spheroid. *Astron. J.*, 51, 1946, p. 223.
- [3] C. N. ALLEN, Astrophysical Quantities, London, *Athlone Press*.
- [4] L. SRITZER, JR., Perturbations of a satellite Orbit. *J. Brit. Interplan. Society* 9, 1950, p. 131.
- [5] F. R. MOULTON, Periodic Orbits, Washington, *The Carnegie Foundation*, 1920.

ΜΟΥΣΙΚΗ.— "Ἐνα Σαμιακὸν θούριον τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὑπὸ **Θέμου Στεφανίδου**. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Μανώλη Καλομοίρη.

Στὰ κορφοβούνια καὶ στὶς λαγκαδιές τῆς Σάμου, ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια ὡς τὰ δικά μας τὰ σημερινά, πλανᾶται διάχυτον τὸ ἥρωικὸν πνεῦμα ποῦ γεννοβολάει καὶ τρέφει ἥρωες. Ἡρωικὸν πνεῦμα ποῦ γρανιτώνει ψυχές.

Στὸν ὑπὲρ ὅλων ἀγῶνα τοῦ 1821 τὸ νησι ἐξεσηκώθηκε ἀπὸ τοὺς πρώτους, μὴ λογαριάζοντας πὼς τὸ χωρίζει ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν μιὰ τουφεκιὰ τόπος. Στὶς 3 τοῦ Ἀπριλίου ξεσηκώνονται οἱ Σπέτσες, στὶς 6 τὰ Ψαρά, στὶς 16 ἡ Ὑδρα καὶ στὶς 17 ἡ Σάμος. Ἀρχηγὸς τῆς ὁ Λογοθέτης Λυκοῦργος, δυνατὴ ἡγετικὴ μορφή.

Τρεῖς φορές ἐκτύπησε τὸ νησί ἡ τούρκικη ἀρμάδα. Τὸ 1821, τὸ 1824, τὸ 1826. Μὰ καὶ τὶς τρεῖς ἐγύρισε πίσω ντροπιασμένη Κ' ἔτσι ὡς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος, τούρκικο ποδάρι δὲν ἐμπόρεσε νὰ πατήσῃ τ' ἅγια χώματα τοῦ νηιοῦ. Στὸ τέλος μὲ τὸ πρωτόκολλον τοῦ Λονδίνου τοῦ 1830, ἡ Σάμος ἔμεινε ἔξω ἀπ' τὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, μὰ μὲ τοὺς πεισματωμένους ἀγῶνας τῶν κατοίκων τῆς ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν ἀνακηρύξουν Ἡγεμονίαν μὲ Ἡγεμόνα χριστιανὸν ὀρθόδοξον, δικό τῆς στέμμα, σημαίν, βουλὴν, χωροφυλακὴν, δικαστήρια κτλ.

Στὸν ὅλον ἀγῶνα τῆς Σάμου τοῦ 1821 ἐπαιξεν σπουδαῖον ρόλον μιὰ ξεχωριστὴ προσωπικότης, ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ, ὁ Γεώργιος Κλεάνθης ὁ Σάμιος. Ποιητῆς, μουσικὸς καὶ λόγιος τῆς ἐποχῆς· μὰ πρὶν ἀπ' ὅλα ἀγωνιστῆς.

Ἐγεννήθηκε στὸ Καρλόβασι τῆς Σάμου στὸ 1801. Τὸ πραγματικόν του ὄνομα ἦταν Γεώργιος Ἰωάννου ἢ Γεώργιος Ἀναγνώστου, ἴσως γιατί ὁ πατέρας του ἔκανε ἀναγνώστης στὶς ἐκκλησίες καὶ στὰ μοναστήρια. Μικρὸς ὁ Γεώργιος ἐφοίτησε στὴν τότε ξακουσμένη Πορφυριάδα Σχολὴ τοῦ Καρλοβάσου. Καὶ διὰ τὴν ἐπίδοσιν ποὺ εἶχε στὰ γράμματα, καθὼς καὶ διὰ τὴν μελετηρότητα ποὺ ἔδειχνε, μοιάζοντας μὲ τὸν ἀρχαῖον Κλεάνθη τὸν φρεάντλη, τοῦ ἐδόθηκε ἐπίσημα τὸ ἐπώνυμον Κλεάνθης, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, κι ἀπὸ τότε τοῦ ἔμεινε πιά. Καὶ μὲ τὸ ἐπώνυμον αὐτὸ περνάει στὴν ἱστορίαν.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 τὸν βρῆκε πάνω στὰ νιάτα του. Πάνω στὴν ἀκμὴν τῶν εἴκοσι χρόνων. Φλογερός πατριώτης καὶ φλογερός ποιητῆς, ὅταν δὲν ἐπολεμοῦσε, παρατοῦσε τὸ καρυφύλλι καὶ τὴ σπάθα, διὰ νὰ πάρῃ τὴν πέννα, γράφοντας στίχους πατριωτικούς, γεμάτους ἀπὸ φλόγα καὶ ζωντάνια. Εἶναι ὁ «Τурταῖος» τῆς Σάμου ποὺ μὲ τοὺς στίχους του ψυχώνει τοὺς πολεμιστὰς, φροντίζοντας μέσα στὰ στήθια των τὴν ἐθνικὴν φλόγα. Παλληκᾶρι εἴκοσι χρόνων τότε, ψηλό, μελαχροινό, γεροδεμένο, ὀμορφόπαιδο, σκαρφαλώνει εἰς κάθε μαχητικὴν θέσιν, πάνω σὲ κάποιον κοτρῶνι, ἀφίνοντας νὰ ξεχύνεται ὁ νεανικὸς του ἐνθουσιασμός. Καὶ μ' ἔξαλλες χειρονομίες βροντοφωνάει τοὺς φλογερούς του στίχους :

*Νέφη κατὰ γῆς ἀστράπτουν
πῦρ καὶ χάλαζα θυμοῦ,
λύκοι κατ' ἀρνῶν φρυάτουν
διαβάται ποταμοῦ.*

*Καὶ ποιμὴν ὑψηραβδοῦχος
προπηδῶν κυνομαχεῖ
καὶ χοάζων τροπαιοῦχος
τοῦ ποιμνίου προμαχεῖ.*

Οὔτω Τούρκους λύκους εἶργων

ὁ Λυκοῦργος πολεμεῖ,
κολοσσὸν ᾿Ασίας πύργον
Σάμον λαίλαψ ἐκλιμμεῖ...

Ἄλλες φορές ὅμως ἔγραφε στὴ δημοτικὴν γλῶσσαν ποὺ οἱ Νησιῶτες πολεμιστὰς τὸν καταλαβαίνουν πέρα - πέρα.

Μὴ σκιάζεστε στὰ σκότη
ἢ Λευτεριά σὰν τῆς ἀγῆς τ' ἀστέρι
τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρη.

Στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Σάμου, ὁ ἀρχηγὸς Λογοθέτης Λυκοῦργος, ποὺ εἶχε ἀνεψιὸν τὸν Γεώργιον Κλεάνθη, τὸν ἐπῆρε γραμματέα του.

Ὁ Γεώργιος Κλεάνθης, τέλειος κάτοχος τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἔγραψε πολλὰ ποιήματα, τόσο στὴν καθαρεύουσαν ὅσο καὶ στὴν δημοτικὴν, τὰ περισσότερα πατριωτικά, ποὺ τὰ διακρίνει ἕνας ἄδολος καὶ πηγαῖος ἐνθουσιασμός.

Τὸ 1830, ὅταν ἔγινε γνωστὸν ὅτι ἡ σκληρὴ εὐρωπαϊκὴ διπλωματία ἀπεφάσισε νὰ πέσῃ ἡ Σάμος ξανά στὸν Τοῦρκον, παρ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες τῆς, μία ἀπελπισία ἀπλώθηκε στὶς ψυχὰς τῶν κατοίκων τῆς. Τότε ὁ ποιητῆς μας ἐμπνέεται καὶ γράφει τὸ ξεχωριστὸ ποίημά του ποὺ τὸ ἐπιγράφει «Ἕγνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» καὶ ποὺ ἀρχίζει μὲ τοὺς στίχους:

Τί ἀστραπαὶ στὴ Δύσι καὶ βρονταί, τί τρομερὰ
ἀντιλαλοῦν ᾿Ασίας τὰ πλευρά...

Τὸ θούριον αὐτὸ περισώθηκε μὲ τὴν μουσικὴν του ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χρόνια, καὶ τραγουδιέται στὴν Σάμον ὡς τὰ σήμερα, ἦταν ὁ ἐθνικός, νὰ ποῦμε, ἕγνος τῆς Σάμου στὰ χρόνια τῆς Ἡγεμονίας. Τὸ ἐτραγουδοῦσαν ὅλοι οἱ Σαμιῶτες ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ. Πρῶτος ὅμως ποὺ τὸ ἔγραψε στὸ πεντάγραμμα, ἦταν ὁ ἀρχιμουσικός τῆς Φιλαρμονικῆς Καρλοβάσου Καρατζᾶς τὸ 1895. Ἀπὸ τότε διαδόθηκε πιὸ πλατιά σὲ εὐρύτερον κοινόν, τὸ παίζουν οἱ δυὸ Φιλαρμονικὲς τῆς Σάμου καὶ τὸ ἐκτελοῦν οἱ χορωδίες σὲ ἐθνικὲς γιορτές.

Μουσικῶς τὸ τραγούδι αὐτὸ εἶναι θούριον σὲ ρυθμικὴν ἀγωγὴν μάρς. Ἐχει ἀρτίωσιν καὶ μορφολογικὴν κατασκευὴν συγχρόνου μουσικοῦ κομματιοῦ καὶ ἡ τονικότης του εἶναι σὲ τρόπον ἐλάσσονα, τόσο στὸ κουπλὲ ὅσον καὶ στὴν ἐμφῶδον.

Ζήτημα γεννιέται, τὸ ποῖος ἐμελοποίησε τὸ τραγούδι αὐτό, δηλαδὴ ποῖος ἔβαλε τὴν μουσικὴν ἐπάνω στοὺς πατριωτικοὺς στίχους τοῦ Κλεάνθη. Μιὰ ἐκδοχὴ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ μουσικὴ αὐτὴ ἦταν γαλλικὴ μελωδία τῶν χρόνων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, πάνω στὴν ὁποῖαν ὁ Κλεάνθης ἐταίριαξε τοὺς στίχους του, δίχως ὅμως νὰ ἀναφέρεται κανένα ἐπιχείρημα ἢ ἄλλο στοιχεῖον, ποὺ νὰ στηρίξῃ τὴν ἀυθαίρετην αὐτὴν γνώμην.

Γιὰ πολλοὺς λόγους, μιὰ τέτοια ἄποψις δὲν φαίνεται σωστή. Ὁ πρῶτος, ὅτι εἶναι ἀπίθανον μὲ τὰ τότε πρωτόγονα μέσα ἐπικοινωνίας νὰ εἶχε φθάσει ὡς τὴν Σάμον γαλλικὸν ἐπαναστατικὸν τραγούδι καὶ νὰ μαθευτῆ ἔξω ἀπὸ τοὺς στίχους του ἀφοῦ κανένας τότε δὲν ἤξαιρε γαλλικά· δηλαδὴ νὰ γνωρισθῆ ἕνας μουσικὸς σκοπὸς ξεμοναχιασμένος ἀπὸ τὰ λόγια.

Ὁ δεύτερος, ὅτι ἡ μορφολογικὴ ὑφὴ τῆς μελωδίας δὲ βοηθᾷε στὸ νὰ πιστέψῃ κανένας πὺς τὸ Σαμιώτικο αὐτὸ τραγούδι εἶναι προῖον εὐρωπαϊκόν. Τὰ εὐρωπαϊκὰ ἐμβατήρια, ἂν ἔχουν κουπλὲ σὲ τρόπον ἐλάσσονα — πράγμα σπανιώτατον ἄλλωστε — ἔχουν κατὰ κανόνα τὴν ἐμφῶδον σὲ τρόπον μείζονα, ἐνῶ τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶναι ὅλον τονισμένον στὴν ἐλάσσονα κλίμακα, καὶ τὸ μέλος του συγγενεῦει μὲ τοὺς ἤχους τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὁ προσαγωγεὺς, δηλαδὴ ἡ 7^η βαθμὴ τῆς ἐλάσσονος κλίμακος, στὸ κομμάτι αὐτὸ πολλὰς φορὰς — ὄχι πάντοτε — φανερώνεται μὲ διαφορὰν ὀλοκλήρου τόνου ἀπὸ τὴ νότα τῆς τονικῆς, πού ἐνθυμίζει τὰς κλίμακας τῶν δημοτικῶν ἐλληνικῶν τραγουδιῶν, ἐνῶ ἡ διαφορὰ μισοῦ τόνου εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς κλίμακος.

Τρίτος λόγος εἶναι ὅτι τὸν ποιητὴν Γεώργιον Κλεάνθη, ὁ ἱστορικὸς τῆς Σάμου Ἐπαμεινώνδας Σταματιάδης, τὸν ἀναγράφει καὶ μουσικόν. Τὸ πιθανώτερον λοιπὸν εἶναι, σκέψις πού ἐγγίζει τὴ βεβαιότητα, ὅτι ἡ μουσικὴ τοῦ κομματιοῦ αὐτοῦ εἶναι δημιουργία τοῦ ἴδιου τοῦ Κλεάνθη, ὅπως εἶναι καὶ οἱ στίχοι. Τὴν ἐκδοχὴν αὐτὴν ἐνισχύει καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Γεώργιος Κλεάνθης, πού ἦταν καὶ μύστης τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἐμελοποίησε χάριν τοῦ ναοῦ τῆς «Ἀγίας Σοφίας» πού βρίσκεται στὸν περίβολον τῆς Πορφυριᾶδος Σχολῆς τοῦ Καρλοβάσου, μιὰν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν πού ἀρχίζει μὲ τὸν στίχον :

«Ροδονιαῖς εὐοσμοῖατα ἄνθη...»

καὶ ψάλλεται ὡς τὰ σήμερα. Στὸν Κλεάνθη λοιπὸν πρέπει νὰ ἀνήκῃ καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ τραγουδιοῦ «Τὶ ἀστραπαί».

Λαϊκὸν θούριον, τονισμένον σὲ ρυθμικὴν ἀγωγὴν ἐμβατηρίου, δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο στὴν Ἑλλάδα, περισσυσμένον ἀπ' τὴν ἐποχὴν τοῦ 1821, κι' ἔτσι τὸ κομμάτι αὐτὸ στέκει σὰν ἕνα ἀτίμητο πετράδι, μοναδικὸν στὸ εἶδος του, μέσα στὴν δημιουργίαν τῆς ἐλληνικῆς μουσικῆς. Ὁ ποιητὴς καὶ μουσικὸς Γεώργιος Κλεάνθης ὁ Σάμιος πού, ὅπως λένε οἱ Σαμιώτικες παραδόσεις, μετέφραζε καὶ τὸν Ὅμηρον ἔμμετρα, ἀπέθανεν ἀπὸ μαρασμὸν στὸ 1839 σὲ ἡλικίαν 38 χρόνων, μὴ μπορῶντας νὰ βαστάξῃ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας, τῆς ὁμορφῆς Πατρίτσας.

Γιὰ τὰ τραγούδια του καὶ γιὰ τοὺς ἀγῶνες του, στέκει γιὰ τὴν Σάμον μιὰ ξεχωριστὴ κτυπητὴ μορφή, πού καὶ σὰν ἐζοῦσε ἀκόμα, οἱ συμπατριῶτες του τὸν ἐθαύμαζαν, καὶ ἡ λαϊκὴ μούσα τοῦ ἐπλεκε ὕμνους μὲ στίχους σὰν κι' αὐτόν :

«Κλεάνθη, τὰ τραγούδια σου
καὶ τὰ ποιήματά σου...»

★

Ὁ κ. Μ. Καλομοίρης ἀνακοινῶν τὴν πραγματείαν ταύτην εἶπε προσέτι τὰ ἑξῆς:

Εἰς ὅσα εὐγλωττα ἐξιστόρησεν ὁ κ. Στεφανίδης διὰ τὸ θούριον τῆς Σαμιακῆς ἐπαναστάσεως θὰ εἶχα νὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ τὰ ἀκόλουθα.

Ἐμελέτησα τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἑναρμόνισιν τοῦ Ὑμνου τῆς Ἡγεμονίας τῆς Σάμου, ὅπως διεσώθη γραπτῶς καὶ προφορικῶς ὡς τις ἡμέρες μας, καὶ κατέληξα στὰ ἑξῆς συμπεράσματα.

Συμφωνῶ καὶ ἐγὼ πὼς ἡ μελωδία τοῦ ὕμνου δὲν ἀποτελεῖ ἀπήχησιν τραγουδιῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἄλλως τε ἡ μελωδία τῆς περιφημῆς Καρμανιὸλ πὸν ἦτανε ἡ πιὸ διαδεδομένη ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶναι ἐντελῶς διαφορτικὴ ἀπὸ τὴν μελωδίαν τοῦ Σαμιακοῦ ὕμνου. Ἐξ ἄλλου ἡ ὅλη μελωδικὴ βᾶσις καὶ ἡ κάποια ἀσυμμετρία στὴν μετρικὴν πὸν προσεπάθησεν ὁ διασκευαστὴς ἀρχιμουσικὸς νὰ παρακάμψῃ μαρτυροῦν τὸν αὐτοσχεδιασμόν.

Δι' αὐτὸ πιστεύω πὼς ὁ Κλεάνθης, πὸν ἦτο καὶ συνθέτης Βυζαντινῆς μουσικῆς, θὰ ἐτραγούδησεν αὐτοσχεδίως τὴν πρώτην στροφὴν τοῦ Ὑμνου, στὸν ὁποῖον θὰ προσετέθησαν κατὰ καιροὺς τὰ ἐνδιάμεσα πολὺ κατωτέρας ἐμπνεύσεως ἀπὸ διαφόρους ἐρασιτέχνους μουσικοὺς ἢ διευθυντὰς φιλαρμονικῶν μέχρις ὅτου ὁ ἀρχιμουσικὸς Καρατζᾶς διεσκεύασε καὶ ἑναρμόνισε τὸν Ὑμνον σὲ μορφὴν ἐμβατηρίου προσθέτων καὶ αὐτὸς ἡ τυποποιῶν τὰ ἐνδιάμεσα μέρη. Δι' αὐτό, κατὰ τὴν γνώμην μου, πραγματικὴν ἀξίαν ἔχει κυρίως ἡ ἀρχικὴ μελωδία. Ἡ ἀγνή της μελωδικὴ γραμμὴ καὶ ἡ χρησιμοποίησις ἀντὶ προσαγωγέως τοῦ διαστήματος *νη·πα* τῆς Βυζαντινῆς ὀλοκλήρου τόνου, μᾶς πείθουν ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοσχεδιασμένης μελωδίας πὸν ὁ Κλεάνθης ἢ ἄλλος τις σύγχρονός του ἐνεπνεύσθη καὶ ἐτραγούδησε κατὰ τὸ 1830 εἰς στιγμὰς μεγάλης πατριωτικῆς ἐξάρσεως καὶ ἀπέλπιδος ἀγῶνος τῶν Σαμίων ἐναντίον τῆς ἀπειλουμένης νέας τυραννίας τῶν Τούρκων πὸν μὲ τόσους ἀγῶνας εἶχον ἐκδιώξει καὶ τῆς ἀδικίας τῶν «προστάτιδων δυνάμεων» ἀκριβῶς ὅ,τι συμβαίνει σήμερον μὲ τὴν ἠρωϊκὴν μας καὶ μαρτυρικὴν Κύπρον.

ΚΕΡΑΜΟΥΡΓΙΑ. — Δομὴ μορίων κεραμεικῆς ὕλης, ὑπὸ Δημ. Ν. Ἀγγελοπούλου*. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Κωνστ. Βέη.

* Θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν σειρὰν τῶν Πραγματειῶν.